

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERTI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

Beseda o Našem listu in »Katoliški akciji«

Rajni kamniški dekan in kanonik g. Ivan Lavrenčič, na čigar pobudo se je pred vsem ustanovil »Naš list«, je zapisal kot geslo v njegovi prvi številki l. 1930 sledeče: »Naš list pa bodi glasilo za Katoliško akcijo v kamniškem okraju. Pridobiva naj vernike v okraju zanj, vnema jih in navdušuje vedno bolj in bolj za njene dvigane cilje. Pa nuditi jim hoče versko izobrazbo, verskoobrambeno znanje, da jim bo mogoče vsepovsod in kadar bo treba zastopati in braniti katoliško stališče napram raznim novodobnim verskim ugovorom. Nje same pa in njihove družine poglobiti v krščanskem življenju, prepeljati s pristnim katoliškim duhom in ogrevati v ljubezni do presv. Srca Jezusovega, katero naj milostno sprejme nas vse v svoje okrilje.« Če prelistamo tri letnike »Našega lista«, vidimo, da je uspešno vršil to svojo nalogo po geslu, podanem v prvem uvodnem članku l. 1930: »Naš list bo pospeševal že udomačene prvine Katoliške akcije, širil posvetitev družin božjemu Srcu, priporočal apostolstvo mož in fantov, poročal o perečem delavskem vprašanju, beležil delo cerkvenih in prosvetnih organizacij. Opisoval bo sončno stran javnega in zasebnega življenja, pa tudi senčne strani ne bo spregledal; sončno, da bo v spodbudo, senčno, da se zatre.« Ravno potem »Našega lista« se je razširil smisel za Katoliško akcijo in izpeljala njena organizacija skoraj po vseh župnijah v okraju. Prinašal je »Naš list« kratke pa jedrnate članke verske vsebine, upoštevajoč po večini cerkveno leto in vsebinsko bogate nedeljske misli, navduševal za verske, prosvetne in dobrodelne organizacije, odločno in neustrašeno se potegoval za pravice cerkve in krščansko vzgojo mladine, prinašal nešteta poročila o cerkvenem in prosvetnem delu v okraju, razmotrival pereče delavsko vprašanje in delavske razmere, v premnogih dopisih slikal razmere in dogodke v posameznih župnijah, šibal napake razširjene v okraju, prinašal v številkah gi-

banje v organizacijah, razveseljeval mladino z lepimi povestmi in otroke v njihovem kotičku. Trije letniki »Našega lista« so v resnici bogati za zgodovino verskega, moralnega in prosvetnega gibanja v kamniški in moravški dekaniji. Mnogo dela se je že izvršilo, toda še treba dvigniti smisel za Katoliško akcijo, še je treba ruvati plevel in sejati seme na polje verskega, cerkvenega, nramnega in prosvetnega življenja, še bo treba zopet in zopet posvetiti z lučjo v sedanje gnile družabne razmere in podarjati, da za časno in večno srečo ni najti drugega temelja kakor tisti, ki je že postavljen — Jezus Kristus. Zato pa vsi na delo za izpopolnitev in širjenje »Našega lista«!

M. Rihar, dekan.

Božična blagovest

Blagovest, veselo oznanilo o učlovenju Božjega Sinu, o rojstvu Odrešenikovem, ta evangelij se nam oznanja leto za letom o svetih božičnih praznikih.

Angelska pesem trka na srca vseh ljudi! — Tista pesem, tista prva blagovest, ki so jo zaslišali ponižni pastirci, ko so čuli pri svoji čredi.

»In glej, angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je obvelila, in silno so se prestrašili. Angel jim je rekel: »Ne bojte se; zakaj, glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo znamenje: Našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno.« In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili:

»Slava Bogu na višavah
in na zemlji mir ljudem,
ki so Bogu po volji.«

In ko so angeli odšli od njih v nebesa, so rekli pastirji drug drugemu: »Pojdimo torej v Betlehem in pogledajmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod!« In pohiteli so, pri-

šli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, v jasli položeno. Ko so to videli, so povedali, kar jim je bilo o tem detetu rečeno. In vsi, ki so slišali, so se čudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede hranila in jih premišljevala v svojem srcu...«

Božična blagovest! Pred davnimi leti je zadonela in je še zmerom nova. Razodete resnice ohranijo večno mladost! — Živa, osebna Večna Mladost, Beseda Nebeškega Očeta, edino-rojeni pravi Sin božji si privzame v času našo človeško naravo, postane tudi človeški otrok, dete, odvisno od človeške matere! — In ob svojem drugem rojstvu na ta svet in na naši zemlji, komu se razodene najprej razen svoji deviški Materi in svojem redniku?! Čuli smo: skromnim, poštenim, ponižnim pastirjem —!

Odrešenik je imel po obljubah in prerokbah biti rojen iz kraljevskega rodu Davidovega, prišel je pa na svet še le takrat, ko je Davidov rod popolnoma obubožal in nehal vladati drugim, pač pa so člani te rodovine vladali samim sebi po krepostnem življenju. Siromak v časnih rečeh je lahko bogat v Gospodu! Treba je le žive, žive vere, treba je zaupanja v Boga, in treba je globoke ponižnosti! Ponižnosti nas uči Gospod Jezus takoj ob rojstvu: Ubožna mati, siromašni rednik sta pri njem, ko leži v jaslice položen v bornem hlevcu — tako je uredila božja Previdnost.

O da bi ljudje hoteli poslušati in razumeti božično blagovest!

P. E. B. —

Ob jaslicah

Kadar vidim jaslice in skrivnosti premišljujem, zdi se mi, da pesem čujem, pesem rajske Mamice! »Moja duša te poveljuje, Božji učlovečeni Sin, moje srcé se v tebi raduje: moj otrok si in Kralj višin!« »Záme, zame in za vse ljudi, Neumrljivi, si se učlovečil, da bi mogel trpeti, Gospod, da bi - Mož bolečin - odrešil naš rod, da bi sebi podobne osrečil — s Križem, studentem milosti!«

P. Evstahij O. F. M.

Pogled v novo leto

Kakor uganka z velikimi in plašnimi očmi stoji pred nami. Kaj nam prinese? Zastonj napenjamo svoje oči v bodočnost, ki je ne vidimo, čeprav stoji tik pred nami. Samo to vidimo in čutimo, da svetla ni. Delo, iz katerega raste vsakdanji kruh, pojema še vedno. Tisto pa, ki je, večkrat ne donaša skoro več za redne potrebe. Delavci v tovarnah se boje vsak dan, kdaj jim oznanijo nove neprostovoljne dopuste, mnogi čevljarji niti v sezoni niso polno zaposleni in kmetov pridelek ni vreden skoro nič. Drugod je še marsikje mnogo slabše. Ljudje, ki študirajo in proučujejo gospodarsko vedo, prerokujejo splošno obubožanje, ne samo po evropskih deželah, po vsem svetu. Bog daj, da bi se njihovo prorokovanje ne izpolnilo, toda pripravljeni moramo biti.

1. Dohodki so se zmanjšali, znatno zmanjšali. Jasno je, da se morajo zmanjšati tudi stroški. Drugače preti vsaki družini polom. Priznati moramo, da so naše potrebe tekom zadnjih desetletjih silno, silno zrastle. Naši dedje so neprimerno manj potrebovali v svojem življenju kot porabimo mi. Pa so bili zdravi, močni, so dočakali starost. Pomislite samo na obleko, koliko se izda danes več zanj kot nekdanj. Za pijačo! Za zabavo! Za razna pota! Ne smemo reči, da bi moral današnji človek prav tako živeti, kot so živeli nekdanj. Ni mogoče! Novi časi, nove razmere prinesejo s seboj tudi nove potrebe. Vendar pa bi se dalo pri vsem tem tu in tam kaj prikrajšati, kar ni neobhodno potrebno. Če bi kdo samo za poskus skozi celo leto zapisoval vse stroške, ki jih ima, in bi jih koncem leta pregledal, glavo stavim, da jih bo dobil ne malo, morda prav precej, ki bi jih čisto brez skrbi črtal, pa bi še pri vsem tem stanu in času primerno živel. Bi bil še pri vsem tem dostojno oblečen, ne da bi mu bilo treba lačen biti in tudi svojo knjigo in potrebni časopis bi še imel, od časa do časa tudi kakšno skromno razvedrilo. Ali kaj mislite na prvih 5 do 7 rodovitnih let po vojski? Ko bi se vsaj polovica tistega denarja, ki se je takrat razmetal po nepotrebnem v telesno in dušno škodo, shranila za nadaljnjih 7 nerodovitnih let, kot je modro ukrenil egiptovski Jožef v prastarih časih?

2. Tudi v naših krajih so družine, ki ne vedo, kako se bodo preživile čez zimo. Takim seveda je treba pomagati, ker to tirja od nas zapoved ljubezni do bližnjega. Občine že pač tudi dajejo podpore, toda občinske blagajne so itak že silno obremenjene in jim ni mogoče povsod pomagati v toliki meri, kakor bi bilo potrebno.

Zato mora sodelovati tudi zasebna pomoč. Pri nas ljudje niso v tem oziru baš umazani in radi pomagajo, kjer vidijo resnično potrebo, vendar je tudi v tem oziru treba neke urejenosti. Škof priporočajo v zadnji številki Škofijskega lista vernikom tole: »Letošnja zima bo v marsikaterem oziru še hujša kakor lanska. Brezposelnost je še večja kot lani. Prihranki, ki so jih mnoge družine še imele, so se porabili. Ljudje pa, zlasti na kmetih, imajo manj denarja v rokah. Če pa je sila večja, mora biti naša ljubezen močnejša in pomoč izdatnejša. Ako ne moremo darovati denarja, pa pomagajmo z živili — in kar damo, dajmo z ljubeznijo in radi, da bo po svojih revežih Gospod Bog sam prejel naše darove. Obnovite zopet dobrodne odbore po župnijah. Vsaka župnija in občina naj skuša svoje domače reveže sama preskrbeti. Na hvaležnost ne računajte. Ne delimo miloščine, ne izkazujemo dobrot zaradi tega, da bi hvaležnost in priznanje želi, ampak za to, da izpolnimo prvo in najglavnejšo zapoved Kristusovo.«

3. Velik križ je z brezposelnimi, ki prihajajo od drugod. Križ zato, ker jih je med njimi veliko, ki jim je brezposelnost samo dobrodošla obrt in pretveza, da lahko lenuharijo. Tudi če dobe delo, nočejo delati, ker brez dela zaslužijo več. Toda vsi niso taki, nekateri so resnični siromaki. Pa ni nikomur na čelu zapisano. Zato je najboljša, če se takemu brezposelnemu, če je močan, odkaže kakšno delo, če je seveda to mogoče. Skušnje žal kažejo, da je med pre mnogimi tujimi brezposelnimi malo res voljnih delavcev. Fr. Z.

Iz bogastva maše

Prošnja nad darovi

Božična 1.: Naj ti ugaja, prosimo te, Gospod, daritev današnjega praznika: da bomo s tvojo milostjo po tej presveti izmenjavi postali podobni Njemu, v katerem je naša narava združena s teboj.

Božična 2.: Prosimo te, Gospod, naj ustrezajo naši darovi svetim skrivnostim današnjega Rojstva in naj nas vedno napolnjujejo z mirom; in kakor je zasijal Bog iz njega, ki se je rodil kot človek, tako naj tudi nam ti zemeljski darovi prinesejo kaj božjega.

Božična 3.: Gospod, posveti prinesene darove po novem rojstvu svojega Edinorojenega in očisti nas madežev naših grehov.

Sveti Štefan: Sprejmi, Gospod, darove v spomin svojih svetih; kakor

je njim trpljenje pridobilo večno slavo, tako naj nas ta daritev očisti grehov.

Gospodovo obrezovanje: Sprejmi, prosimo te, Gospod, naše darove in prošnje, in očisti nas z nebeškimi skrivnostmi in nas milostno usliši.

Presveto Jezusovo ime: Tvoj blagoslov, usmiljeni Bog, od katerega živi vsaka stvar, naj posveti, prosimo te, to našo daritev, ki ti jo prinašamo v slavo imena tvojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa: naj ugaja tvojemu veličastvu kot hvalna daritev, nam pa naj bo v zveličanje.

Gospodovo razglašenje: Glej milostno, prosimo te, Gospod, na darove svoje Cerkve: ne darujemo več zlata, kadila in mire, temveč Njega, ki ga ti darovi pomenijo, po katerih ga darujemo in prejemamo, Jezusa Kristusa, tvojega Sina, našega Gospoda.

Sveta Družina: Spravno daritev ti prinašamo, Gospod, in te ponižno prosimo: na priprošnjo deviške Matere in blaženega Jožefa utrdi naše družine v svojem miru in milosti.

Druga nedelja po razglašenju: Posveti, Gospod, prinesene darove in očisti nas madežev naših grehov.

Tretja po razglašenju: Naj ta daritev, prosimo te, Gospod, izbriše naše grehe in naj posveti telo in dušo tvojih podložnih za obhajanje daritve.

Četrta po razglašenju: Podeli nam, prosimo te, vsemogočni Bog, da dar, ki smo ga prinesli k tej daritvi, našo slabotno naravo vedno znova očisti vsega zla in jo utrdi v dobrem.

Za zimo

dobite v veliki izbiri

vso manufakturo

blago za moške suknje, za ženske plašče, za moške in ženske obleke, dalje trikotajo, moško perilo ter vse ostalo manufakturno in galanterijsko blago

po prav nizki ceni

v trgovini

JOS. SENICA v Domžalah.

Prav tam dobite stalno sveže specerijsko in kolonijalno blago, steklo in porcelan, železo in železnino, cement, premog in drugo po priznani nizki ceni.

Leon XIII.: Delu čast!

40. »Tiste pa, ki nimajo premoženja, Cerkev temeljito poučuje, da jim uboštvo po božji sodbi ni v nečast, in da se jim ni treba sramovati, da si z delom pridobivajo svoj živež. In to je z resnico in dejanjem potrdil Kristus Gospod, ki je za blagor ljudi ubog postal, ko je bil bogat.« (2 Kor. 8. 9.) In čeprav je bil Sin božji in Bog sam je vendar hotel veljati in smatran biti za tesarjevega sina, in se tudi ni branil velik del svojega življenja preživeti v obrtniškem delu. »Ali ni to tesar, sin Marijine (Mr. 6. 3.) Kateri opazujejo božjo modrost tega zgleda, bodo lažje razumeli, da sta pravo dostojanstvo in odličnost človeka odvisna od pravosti, to je od čednosti. Čednost pa je skupna dedščina ljudi in enako dosegljiva najnižjim in najvišjim, bogatim in proletarcem. Nič drugega ne bo doseglo plačila učene blaženosti kakor čednost in zaslužnje. Da, zdi se celo, da je dobrohotnost Boga samega bolj naklonjena bednim, blagor namreč kliče Jezus Kristus nad uboge (Mt 5. 3), zelo ljubeznivo vabi k sebi, katerikoli so utrujeni in žalostni, da bi jih tolažil (Mt 11. 28), s posebno ljubeznijo objema najnižje in tiste, ki jih muči krivica. Spoznajne teh okolnosti lahko zatara prevzetnega duha premožnih, in ga dvigne tistim, ki jim je vsled bede upadel. Tako se manjša razlika, po kateri teži napuh, in ne bo težko doseči, da si nazirani obeh razredov prijateljsko podasta desnici in se zednita.«

Delu čast! To geslo je dal veliki papež Leon XIII. členu priobčenemu zgoraj. Težko si je danes napraviti pravo sliko, kako ogromno delo je izvršila katoliška Cerkev, ko je uveljavljala gornje geslo. Sv. pismo (1. Moz 3. 17) privede, da je delo, ki bi imelo biti človeku v veselje in zabavo, po grehu prvih staršev postalo težak jarem. »Prokleta bodi zemlja v tvojem delu, v trudu se boš od nje živil vse dni svojega življenja.« In zdi se, da je vse človeštvo čutilo to prokletstvo. Zaničevanje dela najdemo povsod. Celotno največje misleci poganski so delo zaničevali. Naj navedemo nekaj zgledov! Sokrat imenuje ljudsko mlačico nevedni kup čevljariev, tesariev, kmetov in trgovcev. Celotno mehtokutečemu Platonu delavec ni drugega kot človek s nomanikličnim razumom, ki svojo moč prodaja za plačilo. Enako trdi Aristotel, da se delo in izobrazba izključujeta prav tako kot delo in čednost. On pozna dve vrste orodje, namreč takega, ki ima dušo (sužnji) in takega, ki nima duše. Take pojme so imeli grški modrilci o delu. Moremo si misliti, koliko boli so delo zaničevali šele oni, ki niso imeli velike izobrazbe. Kot Geki, tako so »cenili« delo tudi Rimljani. Izjemno je delalo le poljedelstvo, seveda ne v današnjem smislu besede: izvrševali so poljedelsko delo po svojih sužnjih.

Zaničevanje dela pri starih poganskih narodih je napravilo nov stan — stan sužnjev. Sramotni madež je pri teh narodih suženjski stan: tembolji, ker so postopali s sužnjem enako kot z brezpravno živaljo, ki ni imela nikake pravice. Čim bolj je bilo delo zaničevano, tem bolj se je množil suženjski stan.

Ne da se ta štiti, da je z delom združen trud in nanor. Tudi dandanes je delo težko. Toda v dobi krščanstva ne visi na delu samo prokletstvo (božje), ampak tudi blagoslov. Kristus je prinesel in dal delu svoj blagoslov, ker je On sam izvrševal tesarско delo do tridesetega leta. S tem je delo posvetil, podrl poganske predsodke o delu in s tem porušil glavni temelj suženstva. »Sin človekov ni prišel, da bi se mu streglo, ampak, da bi on stregel«, govori sam o sebi (Mt 20. 28) Ceno dela poudari:

»Delavec je vreden svojega plačila.« (Lk 10. 7). Enako tudi Kristusov apostol sveti Pavel polaga tako veliko važnost na delo, da zakliče vsem: »Kdor ne dela, naj tudi ne je.« (2 Tes. 3. 10). Enako je tudi Kristusova Cerkev dala v vseh časih priznanje delu po zgledu svojega Učenika. Človek z delom vzgaja samega sebe; grenkost in težava dela pa je posledica izvirnega greha, enako tudi vse trpljenje človekovo na zemlji in smrt. Zato je pa dolžan delati vsak človek, dokler more; prejel je vsak od Boga telesne in duševne sile zato, da jih uporablja in s tem proizvaja neke zase, ampak tudi za človeško družbo koristne duhovne in stvarne dobrine. Gospodova prilika o talentu nam jasno potrdi to in zlasti kaznen nepridnega hlapca. Odtod delu čast!

Iz Bosne ponosne

(Nadaljevanje.)

V istem času so začeli zidati tudi svojo cerkev, ki je večja in zidana v razkošnem bizantinskem slogu, ni pa še dodelana. Pomanjkanje denarja je delo ustavilo. Službo božjo imajo v neki zasilni baraki.

Muslimanska džamija je bila sezidana že preje, kdaj ne vem. Vidim jo samo od zunaj vsak dan, znotraj še nisem bil. Seveda z Begovo džamijo v Sarajevu se še primerjati ne da. Muslimani so za nas nekam zagonetni ljudje. Da so mohamedanske vere jih izdaja le fes in ker zakrivajo ženske svoj obraz, hiše pa z »plah-tami« ograjajo, drugega pa menda ne, vsaj videti je tako. Glede njih je treba biti zelo previden, kajti če se zgodi kaj, kar zadeva tudi njihovo vero, so takoj vsi pokoncu. Zato se prepriam z njimi vsakdo rajši na daleč izogne, ker musliman osebno žalitev ali skrunitev svoje vere težko odpusti, pozabi pa nikdar.

V splošnem čisto drug svet, kot pri nas. Pravi, da kdor hodi veliko po svetu, veliko vidi. Pa je to res, in ker si jaz želim mnogo videti, mi pač ne preostaja drugega nego široka cesta: s severa na jug, z vzhoda na zapad. Nisem sam, vsi smo romarji teh cest. Ali prvo je to, da morajo vse naše poti voditi na eno samo, na pot, ki k Bogu vodi. To je čisto težko, ker poti so te zapeljive, polne nastav in pasti, pa tudi raznih dobrot, ki kot prepovedan sad v raju vabijo k sebi. Mnogo je treba volje in samozataje in res oupno bi bilo tako potovanje, če bi ne mislili na minljivost vsega, le kar je večnega ostane. Misel na trajno, nikdar odvzeto plačilo nam daje poguma in moči, da gremo mimo vsega, da ne klonemo. Mi hočemo navzgor, kamor je iti nas vseh pravica in dolžnost.

V zadnjem pismu sem vam na koncu omenil nekaj običajev naših Bosancev pri sv. maši. Tudi pri nas v Sloveniji je mnogo navad in razvad, lepih in slabih. Katoliška akcija si je v obširnem delu prevzela tudi nalogo, da lepe navade obdrži in še druge nove vpelje, slabe pa popolnoma odpravi. O tej zadevi večkrat beremo v »Našem listu«, zato ne bo napačno, če vam malo povem kako je drugod po svetu v tem oziru.

Bosanci gredo k sv. maši v cerkev. Da bi samo k cerkvi prišli ali pa zavili v bližnjo gostilno, takega »bogoslužnega opravila« ne poznajo. Pri nas se ta grda nesposobnost še ni povsem odpravila, vendar se počasi obrača na bolje. Nekaj starih, bornih klopi in nekoliko stolov zasedejo oni, ki prej pridejo. Dasi starost spoštujejo, jih mora g. župnik vseeno večkrat opominjati, naj mladi starim prepuščajo

prostore. Med sv. mašo navadno molijo »krunico«, t. j. sv. Rožni venec. Molitvenika ne morejo rabiti, ker jih večina brati ne zna. Je lepo to, ko molijo, ali kakor molijo oni sv. Rožni venec ni lepo, kajti med rožnenske skrivnosti vpletajo svoje skrivnosti v živem medsebojnem pogovoru. Zenske pri klečanju kmalu zabole kolena, zato jih razbremenijo in sicer tako, da se oproše z rokami ob tla. Prične se pogovor kakršen ženskam pristaja. Semintja se katera ozre okoli sebe po moških in potem sosedi glavo še bolj približa. Pa kaj bi, ženska slabost. Ko tako kleče na kolenih in rokah so skrite za drugimi, kot bi se ali Boga ali duhovnika bale, da jih ne vidi. Vsekakor pa ni estetičen tak položaj. Njihovo »zgovorno molitev« večkrat prekine mežnar, ko pobira milodare. Rekel sem zadnjič, da pobira za cerkev, za žive in mrtve. To je tako: za žive, to je za g. župnika, za mrtve je za maše, ki se za umrle bero. Toliko, da ne bo kdo mislil, kaj bi mrtvim denar. V kateri namen jim uide več izpod palca ne vem; veliko nikoli. Saj še pri nas ne, ko ne dajemo v troje in za denar ni tako trda kot tu. Mi molimo vedno s sklenjenimi rokami, tu pa tudi z razprostrtimi. Pri povzdigovanju se najprej vsi globoko poklonijo, potem razprostro roke in gledajo na oltar ko duhovnik povzdigne sv. hostijo ali kelih s presveto krvjo. Ko postavi nazaj na oltar, sledi zopet poklon vseh. To je lepo in se mi prav dopade. Sv. obhajilo prejmejo med sv. mašo. Dosedaj še nisem videl, da bi jih mnogo pristopilo.

Nedelja po prvem luninem kraju je »mlada« nedelja. Takrat imajo litanije takoj po maši, da so popoldne prosti. Imajo namreč mnogi precej daleč, pa jim tako vsaj eno nedeljo v mesecu ni treba hoditi dvakrat v cerkev.

Doma v Sloveniji sem več let pel po raznih cerkvenih korih. Mi je Bog dal nekaj glasu in pa mnogo veselja do petja, zakaj bi mu ne vračal kar je njegovega. To mi je v teku let postala potreba, in če sem bil pri maši »spodaj«, ne na koro, mi je bilo kot bi pri maši ne bil. Pojo počasi, zategneno, žalostno in veselo je enako. Tudi zbor sam je maloštevilen, glasovi pomaniklični in kaj malo harmonirajo, mesto orgel pa slab harmonij. Spočetka daje petje vtis pobožnosti, ali se po mojem pobožnost izraža tudi v veselju in veličastvu, ne samo v eni liniji. Bil sem pri dveh slovesnih, oziroma petih mašah, a nisem nikake slovesnosti občutil. V tem oziru ni samo tu tako. Približno isto sem opazil v Slavoniji in Baranji, ko sem nekaj dni hodil tam okoli. Sam še ne pojem. Toda čimprej bo mogoče, se bom pridružil, in če se bo le dal zbor na kak način »popraviti«, ga homo popravi.

Bosanski Šamac, v decembru 1932.

Vsem srečen Božič!

Francè Kokalj.

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO 1933

želi vsem svojim naročnikom

Uredništvo »Našega lista«.

Usnjate suknjiče

od Din 470 do Din 600

dobavlja

Fr. Zalokar
Mengeš 41

Z našega razgledišča

KAMNIK. Tridnevnik ob priliki praznika farne patrone 8. decembra je nad vse lepo uspela. Upamo, da se je vsa fara zbrala tiste dni okrog Brezmadežne, zlasti pa mladina. Na praznik popoldne je bil slovesen sprejem novih članov v Fantovsko Marijino kongregacijo in v Dekliško Marijino družbo. Pred napolnjeno šutensko cerkvijo je 17 fantov krepko dvignilo desnico in obljubilo zvestobo Mariji. 14 deklet pa je postalo ta dan pravih Marijinih hčera. Č. g. misijonar Ludvik šavelj, domačin, kamniški faran, ki je vodil tridnevnik, je z lepim govorom slovesnost še povečal. — Bilanca letošnjega marijanskega življenja je prav lepa. Saj šteje fantovska kongregacija 54 članov in 4 kandidate, dekliška Marijina družba pa šteje 119 članic. Družbenih shodov je bilo 12 za fante in 12 za dekleta. — Želimo kongregacijama prav tako lep napredek v novem letu kot letos. — V teh dneh poteče naročnina za razne katoliške liste! Prosimo vse, ki so imeli dosedaj naročene naše časopise, da jim ostanejo zvesti — saj vedo, da danes vsaka družina skoro tako potrebuje berila kot kruha. Morda bo kdo težko zbral tisti denar, ki ga mora dati za list, a naj se zaveda, da je dober časopis močna zaslomba v teh težkih dneh.

Društvo »Kamnik« je priredilo tudi letos dva Miklavževa večera, ki sta bila oba dobro obiskana. Popoldne je prišel ob 16 sv. Miklavž obdarovat otroke, zvečer pa odrasle. Kljub veliki krizi, ki je pri nas in revščini, ki vlada v delavskih in drugih družinah, je sv. Miklavž obdaril mnogo otrok; saj je naš gospod kaplan poskrbel, da je bilo obdarovanih nad 180 revnih otrok. Gospodu kaplanu na tem mestu lepa zahvala! Isto tako se zahvaljujemo člani-

cam dekliške Marijine družbe, zlasti gđc. prednici. — Ta mesec je društvo priredilo tudi prosvetni večer s skioptičnimi slikami: Črez Dolomite v Italijo. Govoril je preč. g. Vinko Zor iz Ljubljane. Prosvetni večeri občinstvu silno ugaajo in bi bilo želeli vsaj dva večera na mesec. — Dramatični odsek društva »Kamnik« pa je priredil pod vodstvom g. Sipota Kollmana igro: »Pajk s križem« ali »Skok v zakonski jarem«. Igra je bilo močno izčrtana in popravljena, kot pa je v originalu. Tistim, ki so igro spravljali na oder, pa tole povemo: Kot katoliški teater je prav, da živi v duhu cerkvenega leta. Cerkevna zapoved pravi: Ne obhajaj ženitve ob prepovedanem času! Pri nas pa ti spravi jo na oder ženitno igro in še to z orkestrom. Ali za dramatični odsek ni advent? In čemu spravljati manj vredno robo na oder? In tako brez vsebine! Po odrih katoliških domov bi se morale igrati le igre, ki so res primerne katoliškemu odru; v čem pa je potem smisel »katoliškega teatra«. Morda bodo pa še pokazali »Veseli vinograd«, saj pravijo, da je sedaj neoporečen, ker je temeljito preštetan! — Kriza pritiska venomer dalje. To se pozna povsod. Najbolj značilno pa je tole: Kino »Kamnik«, ki je imelo dosedaj še precej stalnih obiskovalcev, ki so bili povečini delavci, vajenci, obrtni pomočniki itd., je cene znatno znižalo, — a kljub temu je posetnikov vedno manj. V soboto 17. decembra so predvajali film, v katerem nastopa znana zvezda Greta Garbo. Mislili smo, da bo dvorana nabito polna — pa je bilo le osem gledalcev.

V Kamniku se je osnoval »Francoski krožek«, ki je imel 15. decembra svoj ustanovni občni zbor v Gasilnem domu. Priglasilo se je 70 Kamničanov in in Kamničank, ki bi se radi naučili francoskega jezika ali pa v znanju izpopolnili. Lokale imajo v cerkveni hiši na šutni, tam, kjer je bila svoječasno Hranilnica in posojilnica.

— V Kamniku imamo zadnje čase tok iz elektrarne kamniške meščanske korporacije v Stahovici. Dosedaj smo dobivali tok iz elektrarne drž. smodnišnice. Tok, ki ga sedaj dobivamo, je mnogo slabši od prejšnjega, a zato znatno dražji! — Prosimo pa gospode, ki odločujejo o tej stvari, da bi ob nedeljah ne prekinjali toka od 12.—13. ure, ker radio amaterji, ki imajo svoje radijske aparate priključene na omrežni električni tok, ne morejo poslušati! Ali bi se dalo, če je že prekinjenje nujno potrebno, da bi se tok odklopil šele po 13. uri in tja do 14. ure?

Dodatno smo prejeli o tridnevniku še od druge strani poročilo. V kolikor izpopolnjuje prejšnjega, ga v pregled radevolje objavljamo: Udeležba je bila zlasti na praznik popoldne in ob sklepu na dan celodnevnega češčenja izredna. Uspeh času primernih in dovršenih govorov ni ostal, kar se je opazilo pri obilno obiskani obhajilni mizi. Deloma je pripomogel k veliki udeležbi tudi »Cerkveni vestnik za kamniško župnijo«, ki se je tiskal nalašč za to priliko in razdelil v 800 izvodih. Brezmadežna naj izprosi mnogo trajnega sadu! — Na božični praznik popoldne bo v župni cerkvi darovanje za Vincencijevo konferenco, ki je prevzela vse dobrodelno delovanje, ne samo za mesto, ampak za celo župnijo. Upamo, da bodo usmiljena srca zadostno podprla to dobrodelno društvo, ki ni drugega kakor izvrševanje Kristusove zapovedi ljubezni.

MEKINJE. Nekak nadomestek za duhovne vaje v zaprtem domu so bile javne duhovne vaje za žene in dekleta v naši župni cerkvi od 23. do 27. novembra 1932., ki jih je spretno vodil frančiškan iz Kamnika g. p. Karel Dijak. Bili so to dnevi tihega veselja in bogatega božjega blagoslova za one, ki so blage volje. Prav ob zaključku duhovnih vaj so bili popravljani

Janez Langerholz:

Za denarjem

I.

Seno so kosili. Oživila je dolina, oživeli so bregovi; med veselo vriskanje junaških koscev se je veselo vmešavala dekliška pesem. Kose so se bliskale v soncu, kadarkoli je kosce preстал in obrisal koso, da jo nabrusi in da se vmes malo odnočije od narpornega dela. Beli dekliški predpasniki so veselo plapolali ob rahlem vetrčku, ki je s svojim prijetnim pihljanjem božal čela pridnih delavcev in soncu pomagal pri sušenju mrve. Prijeten vonj, ki ga je dajala od sebe na pol posušena trava, je napolnil vse ozračje.

Tam za leskovim grmom, v gosti in hladni senci pa je odmevalo. »Tek, tek, tek, tek, tek, tektektektektek.« Pesem košnje. Gospodar je sedel na klenalu in klenal in ostril kose, da so fantje lahko naprej in naprej kosili. Od časa do časa je preстал in skrivaj pogledal skozi leščevje.

»Poglej ga, Dolinarja! Prvi je; dobro mu reže kosa. In pa vaien je. Koj za njim jo pa maha naš France. Poglej ga fanta, kako mu gre delo izpod rok. Le čakaj, Dolinar, drugo

leto boš težko še prvi. Prav težko. Saj ti že letos naš skoro na pete bije.«

Pa se je spet oglasila pesem: Tek, tek, tek ...

Kosci so hiteli na vso moč. Vedeli so, da jih opazuje gospodarjevo oko. No, in pa tudi to: vestni so bili. Zavedali so se, da jih gospodar ni najel za rostopanje. Pa tudi za čast jim je bilo. Niso tekmovali ob nedeljah, kakor danes marsikje poskušajo; ob delavnikih so izkazovali svojo moč. Ob nedeljah so pa šli po svoji dolžnosti in dobro je delo Dolinarjevemu, če je mimogrede ujel iz gospodarjevih ust besedo: »Čez Dolinarjevega ga ni.« Če je pa ni slišal sam, jo je pa slišal brat, morda oče ali sestra in opoldne pri skledi je že zvedel: »Vsi te hvalijo. Vsi te hočejo imeti na travniku.«

»Prebriden je, preveč se žene«, so govorili drugod. »Prehitro bo ob moč. Vse, kar je prav.«

»Saj so drugi tudi pridni. Mihov ni nič dosti slabši kakor Dolinarjev.«

»Pa Tončetov jo tudi dobro reže.«

To so bile nagrade in priznanja iz gospodarskih ust. Fantje so prej ali slej zvedeli zanje in so bili ponosni na svoje ocene. Duška tem pohvalam so dali pri delu: kosa je rezala in trava je padala, da je bilo veselje.

Dobravec pa je klepal in postajal in spet klepal, dobro vedoč, da gospodarjevo oko tudi takrat dela, ko gospodar sam na videz počiva.

»Če bo šlo tako naprej, bo pa v soboto seno pod streho«, je zadovoljno govoril sam s seboj.

»Delaj, delaj, kaj pa posedaš tukaj«, ga je nagovoril znan ženski glas.

»Ti delaj, ti, kaj pa postopaš tod okoli. Poglej — je pokazal na travnik — tamle so še ene grablje. Poljanke ni; šla je na sodni to za pričo, ne vem, radi čegavega jezika že. Bog pomagaj! Te večne pravde!«

»Ne morem. Moram naprej.«

»Le kam se ti tako mudi?«

»Na pošto. On je pisal.«

»Ali je tudi kaj poslal?«

»Ne vem. To bodo šele doli povedali.«

Sicer je ženska vedela, da je denar na nošti, pa je vseeno previdno zamolčala to novico. Zdelo se ji je, da je tako bolje.

»Pa saj ne greš prvič. Kolikokrat ti je že noslal, odkar je tam?«

»Kakih netkrat že. Vselej po dvajset do trideset dolarjev. Pravi, da je dober in lahek zaslužek.«

»Kmalu boš bogata.«

»Počakaj, da kljuke poravnam. Preveč smo bili v dolgeh. Zdaj nam bo bajta morebiti ostala.«

jarmi pri zvonovih in oglašili so se tedaj zvonovi dokaj lepše kot poprej, v dušah udeleženk pa so še tem lepše zapeli uvodno pesem za nastopajoči advent. — Izborno se je obnesla trodejska komedija »Narodni poslanec«, ki jo je prosvetno društvo uprizorilo 11. decembra. Takih zabavnih iger, ki v dovtipni, a dostojni obliki nudijo bogat pouk, bi si želeli še veliko. — Parkelj pobasal oni cestni ovinek v Godiču blizu »Korina!«, ki je bil pravi strah avtomobilistov. Mu privoščimo ta plen, saj nihče ne bo za njim žaloval. Sploh so zadnji čas čisto zelo boljše. Hvalevreden napredek!

SELA. Imamo pravzaprav mnogo novega, čeprav se nam, ki smo že vse »skozi dali«, nič več novega ne zdi. — Na jesen smo večino zvonika prekrili z novo ploščevino, pri čemer je bilo tudi mnogo tesarskega dela, ter prebarvali vse, kar je s ploščevino pokritega. Vse skupaj nas je stalo 17 do 18 tisoč dinarjev. Kleparska dela je izvršil kleparski mojster Ciril Dolinar iz Poljan, ki je postavil prav zmeren račun. Žal je še mnogo dolga. — Imeli smo blagoslovitev nove šole in sicer 23. oktobra. Pri kolavdaciji so bili navzoči: okr. načelnik g. Vovšek, načelnik tehn. odd. na banovini g. inž. Skaberne, zdravnik iz Kamnika g. dr. Polec, šolski nadzornik g. Lukežič. H kolavdaciji je bil povabljen poleg sedanjega šolskega odbora tudi prejšnji odbor, ki je vodil dela, dokler niso bile glavne reči dokončane. Proslave se je udeležilo tudi lepo število učitelstva iz okraja. Blagoslovitev je izvršil g. dekan Matej Rihtar ob asistenci dveh duhovnikov. Blagoslovljena šola naj opominja vse bodoče rodove, da brez verske vzgoje ni prave vzgoje. — Dne 20. novembra smo imeli cerkveno pevsko prireditev v dvorani. Peli smo lepe narodne pesmi, nekaj pevski zbor, nekaj cela dvorana. Bilo je nekaj lepšega. Koleristno je to iz več ozirov: doma potem več

pojejo, neprimerne ali celo grešne pesmi se spodrivajo, ljudje dobivajo smisel, kaj je lepo petje in tako bi prišli polagoma do ljudskega petja v cerkvi, ko bi pri drugih prilikah peli tudi več cerkvenih pesmi. Toda še več zanimanja, požrtvovalnosti in vztrajnosti od vseh faranov bi želeli! — Na novega leta dan priredimo po litanijah prav lepo igro iz prvih časov krščanstva: »Večna mladost in večna lepota«. — Vsi prisrčno vabljeni.

MORAVČE. Katoliška akcija je v zadnjem času zajela v takem številu prebivalce naše župnije, da so nastali razni odseki Kat. akcije. Možno, ki so se že od prvega početka v obilnem številu udeleževali delovanja v njej, se zbirajo od časa do časa k sestankom mladina, ki je navdušena za Katoliško akcijo, pa ima fantovski odsek, ki danes že šteje 100 članov, ki ima vsak četrtek svoj sestanek, dekliški, ki šteje 80 članic, pa vsako nedeljo. Sedaj se snuje še materinski odsek, ki bo kmalu pričel delovati. Tako upamo, da bo duh Katoliške akcije prevzel vse našo dolino. To bi bil za našo obširno župnijo najlepši novoletni dar.

TRZIN. Za slovo od starega leta poročam, da je bilo minulo leto za nas nenavadno zdravo leto. V naši vasi, ki ima nad 150 hiš. številki in blizu 800 duš, so umrli le trije. V začetku leta smo dobili v cerkev velenjsko električno luč. Za prvo potrebo le 16 žarnic, zdaj smo pa spopolnili razsvetlavo in napeljali luč tudi na lestence, na oltar in okoli kipa Brezmadežne. O božiču blesti vsa cerkev v krasni razsvetljavi. Delo je prav moistrosko dovršil domač elektrotehnik Ivan Kralj. Kličejo ga tudi drugam, ker je zares spreten in soliden delavec in ne predrag. Ako še omenim, da smo dobili za praznik Kristusa Kralja za veliki oltar novo, lepo sliko Srca Jezusovega, je vse, kar je bilo letos za našo cerkev za-

nimivega. Naslikal jo je dovršeno lepo ruski begunec N. Basarov, za nenavadno nizko ceno. Po mnenju veščakov, je to ena najlepših slik Srca Jezusovega, kar jih je v cerkvah ljubljanske škofije. Ta slika v velikem oltarju in kip Srca Jezusovega v stranskem oltarju, je dar naših dobrih Američank. Naj jim bo Srce Jezusovo obilni plačnik.

1933

JANUAR

31 dni

Hrv. — Siječanj Srb. — Januar; Češk. — Leden; Polj. — Styczen; Rusk. — Janvar'

1 N. Novo leto, Obrez. G.	Lk 2, 21
2 P. Ime Jezus; Makarij	
3 T. Genovefa, devica	
4 S. Tit, šk.; Angela F.	
5 C. Telesfor, mučenec	
6 P. Sveti trije kralji	Mt 2, 1-12
7 S. Sveta družina	
8 N. 1. po razglasenju G.	Lk 2, 42-52
9 P. Peter, pušč., Julijan	
10 T. Pavel, puščavnik	
11 S. Higin, papež	
12 C. Alfred, op.; Arkadij	
13 P. Veronika Milanska	
14 S. Feliks Nolanski	
15 N. 2. po razglasenju G.	Jan 2, 1-11
16 P. Marcel, papež	
17 T. Anton, puščavnik	
18 S. Stol sv. Petra v R.	
19 C. Marij in tov. muč.	
20 P. Fabijan in Sebast.	
21 S. Neža, devica, muč.	
22 N. 3. po razglasenju G.	Mt 8, 1-13
23 P. Zoroka Marije D.	
24 T. Timotej, šk. muč.	
25 S. Spreobr. sv. Pavla	
26 C. Polikarp, šk.; Pavla	
27 P. Janez Zlatoust, c. uč.	
28 S. Roger, Egidij	
29 N. 4. po razglasenju G.	Mt 8, 23-27
30 P. Martina, dev. muč.	
31 T. Peter Nolanski	

»Nazaj grede se pa le oglasi. Boš povedala, koliko bo poslal. In če bo dosti, boš dala za pijačo.«

»Ne bo toliko. Če bi kaj, bom precej nesla Grabljevci. Vem, da že težko čaka.«

»Malo boš vendar sama pridržala. Saj ni take sile dedcu samogoltnemu.«

»Ne rečem, da za nujne potrebe ne bi obdržala. Sicer je pa tako, da ima vsak svoje rad in jaz bi bila tudi že rada sejena njegovih krempļjev. Dolžan biti je hudo.«

»To sam vem in tudi poskušam. Če bi dolgovi ne bilo, potem bi bil kmet gospod.«

»Resnico govoriš. Torej le pridi nazaj: boš povedala, kaj piše.«

Gorjanka je odšla. Po notu je pa še sama s seboj mrmrala: »Ne bo me nazaj. Kaj tebe briga, kaj moj mož piše! No, na saj nisi radoveden za to. Pil bi rad za njegove denarie, pil, žolna, vedno žejna, vrana nikdar sita! Pa ne boš! Gorjanka bo šla svojo pot, da boš vedel. Hudirjev dedec, kako je prijazen; takrat ko smo bili berači, nas pa še pogledal ni. O, še vse vem, kako je bilo! O, še vse!«

S polglasnim mrmranjem si je žena preganjala dolečas samotnega hribovskega nota in hitela v ravnino, v trg, na pošto po nismo in seveda tudi po denarje, po dolarje.

Dobravec se je pa tudi zamislil.

»Kmet je siromak«, je modroval sam s seboj. »Delati mora od jutranje zore, do trde noči. Pa kdo mi za to kaj plača! Pride po pošti listek in na njem berem: »Davek! Plačaj! Če ne, že veš, kaj te čaka!« Pridejo prazniki, pa hoče fant imeti novo obleko, dekle spet noče biti med zadnjimi, ostali otroci pa spet: šola, knjige, obutev, obleka, klobuk, pa spet knjige in spet in spet. Samo kupuj in plačaj. Kje bom pa jemal! Pravijo, da imam les in da ga lahko prodam. Ali kam bomo pa prišli, če bomo ves les vtaknili v obleko in v šolo in v druge dajatve! Pravijo, da imam živino. Seveda jo imam. Ali če jo bom začel prodajati, bo hlev kmalu prazen. To mi očita, da pišem. Ali drugi ne? Zakaj bi ne smel biti vesel. Kar hud sem bil na kresno nedeljo na oba gospoda, ki sta trdila, da pri pijači ni pravega veselja...«

Predramil se je. In spet se je oglašila pesem: »Tek, tek, tek...« In skrivaj je spet začel gledati po koscih.

»Ali jih vidiš? Gurijev in Tonetov! Lenuha! Sta mislila, da me ni več. Ne bosta me preslepila ne. Vama bom že v nedeljo povedal.«

Skoro jezo je nadaljeval svoj: »Tek, tek, tek«, in ko je priklopal do

konca, je videl, da bo moral vse klepanje še enkrat ponoviti in popraviti.

»Na! To imaš od svoje jeze! Delo in spet delo! Če ne popravim, pa cel kup zabavljanja. Kdo se bo pa odgovarjal jezikom jezičnim!«

Spet je nadaljeval s svojim delom. Pa bolj umerjeno, bolj previdno, da bi mu ne bilo potreba spet vnovič popravljati.

Pa se je spet zamislil.

Gorjanec! Do vratu je bil zadolžen. Grabljevci se je že veselil, da mu bo bajto prodal in ga po svetu pognal. Le kdaj se je ta človek tako prikupil Bogu, da mu je v glavo poslal misel na Ameriko. Napravil je še toliko dolga, da se je prodal agentu, pa ga je kar vzelo. Nikomur ni nič povedal. In zdaj? Tam hodi na delo. Zjutraj ob šestih začne, zvečer ob šestih neha, ali pa še preje. Na delo gre lahko vsak dan, naj bo dež ali sonce. Huda ura mu ne dela preveč skrbi in vremenske nezgode mu ne preganjajo spanja. Ob tednu potegne plačo in poravna, kar je kje dolžan. Če mu kaj ostane, je njegovo. O, delavec je gospod, kmet je pa siromak.

Mislil je in premišljal, skrivaj je opazoval delavce in gledal na nebo, ki je bilo čisto, brez vsakega oblaka. Vesel je bil, da mu vsaj vreme ni delalo nobenih skrbi. Kako hudo je pa

Trdovratnost

Stanko je bil silno razposajen in svojeglaven fant. Ni hotel ubogati, ni se hotel učiti, nič si ni dal dopovedati, ni se zmenil za noben opomin staršev in predstojnikov. Vrhtega je bil silno nagle jeze in silovit ter ni mogel trpeti ugovora.

Njegov predstojnik ga pokliče k sebi in ga opomni:

»Že dalj časa te opazujem v šoli in zunaj šole, in sem spoznal, da si zelo svojeglaven in trdovraten v lenobi in zanemarjanju svojih dolžnosti; zanikrni si v učenju, nagajaš rad in burke uganjaš, in če te opomnim, se jeziš in surovo odgovarjaš in vse tvoje obnašanje jasno kaže, da nimaš resne volje poboljšati se. Ali ni tako?«

Predstojnik je zbudil vest v gojenecu, ki se še nikdar ni čutil tako prizadetega kot sedaj.

»Toda«, nadaljuje predstojnik, »ali misliš, da je razposajenost in svojeglavnost sama na sebi kaj grešnega?«

»Da«, odgovori Stanko.

»Tako? Jaz mislim, da ne.«

Začudeno pogleda gojenec svojega predstojnika.

»Glej«, nadaljuje predstojnik, »tvoja svojeglavnost in trdovratnost ter nagnjenje k jezi in silovitosti, je le posledica tvoje neukročene, neugnane

takrat, ko se v daljavi zasliši »Buuum!« in je ta glas vedno bliže, in oblaki vedno bolj grozeči, na travniku na pet do šest voz skoro suhega sena. Vse vprek se giblje, hiti, pot zaliva vroča čela — na! — pa pride ploha in ti namoči trud celega dneva in še suho travo ti pokvari. Vmes pa je semtertja odmevalo: »Tek, tek, tek«, toliko, da so tudi najbolj oddaljeni kosci čutili, da je Dobravec še pri njih in da grabljevke niso preveč postonale.

Pa mu je spet prirlavala Amerika pred oči in njen dolar. Kako so že pravili, da je Trovinov France tam umrl, da je bil dobro zavarovan in koliko bo Trovinova hiša po niem podedovala. Celo novo hišo mislijo baie zidati, pa jim bo še precej ostalo. In vse to je naredila samo Amerika.

Amerika, da Amerika!

Pred oči mu je prirlaval dolg. Tudi on je zadolžen. Ni šlo drugače, moral se je zadolžiti. In zdaj mora delati za druge. Ali bi ne bilo boljše stopiti za Goriancem. Par let bi delal za dolg, par let za novo hišo in potem še nekaj let za doto, ki jo bo treba šteti otrokom. Potem bi se pa vrnil bogat, premožen, spoštovan...

Amerika, Amerika, Amerika...

(Dalje prihodnjič.)

narave, prekipevajočega zdravja, tvoje mladosti in moči, ki se hoče izkazati in hoče delovati. To moč, svojeglavnost in trdovratnost je treba prav porabiti za svoje poboljšanje, za duhovni napredek; tako ti bo ta strast pomagala, da se boš povzpel kvišku h krepostnemu, poštenemu življenju. Saj se pod tvojo trdo, neuglajeno zunanostjo skriva blago, plemenito srce. Zato upam, da se bo dalo iz tebe narediti s pomočjo tvoje trdovratnosti biser krščanskega značaja.«

Stanko se je čudil, a bil obenem silno radoveden, in je pazljivo poslušal.

»Vsi veliki možje in sploh vsi dobri kristjani so v nekem oziru svojeglavni, trdovratni«, govori dalje predstojnik. »Sv. Frančišek Ksaverij je v mladosti zelo hrepenel po posvetni slavi in časti. Trudil se je, učil brez prestanka, samo da bo postal nekoč slaven modroslovec, imeniten profesor. Toda sv. Ignacij mu je povedal, da je še vse kaj bolj imenitnega in višjega, namreč reševati neumrljive duše in jih pridobivati za Boga. In v tem delu je bil odslej sv. Frančišek Ks. trdovratno vztrajen, kakor preje v iskanju posvetne slave. Nobenega truda, nobenih žrtev se ni strašil, samo, da je več poganov spreobrnil. Postal je anostol Indije in Japonske.

Viljem Ketteler je bil v mladosti silno nagnjen k jezi in silovitosti. Nobenega ugovora ni mogel trpeti in se je vsled tega vedno prepiral s tovariši. Ko je spoznal svoje napake, se je začel resno truditi, da jih odpravi. Zanisal se je v Marijino družbo in šel vsakih 14 dni k sv. spovedi. Tako je vedno bolj napredoval v dobrem in si vzgojil plemenit značaj; iz njegovega silovitega nagnjenja k jezi se je razvila močna, odločna volja in plemenita velikodušnost. Postal je duhovnik, bil nato kaplan, župnik in nazadnje škof v Moguncu (Mainz) l. 1850. Boril se je neustraheno za cerkvene pravice, zato so mu nadeli nasprotniki ime: bojeviti škof.

Tako je treba trdovratnost in sploh strasti prav porabiti za napredek v lerem, krenostnem življenju. Če to storiš, potem je trdovratnost za te dar božji, iz nje se razvije močna volja, ki ti pomaga odpraviti napake in se varovati pregreh, ter si priboriti krenost.

Kakor si bil doslej trdovratno svojeglaven v lenobi, nepokorščini in zanemarjanju svojih dolžnosti, tako si odslej trdovratno prizadevaj, da postaneš priden, ubogljiv in goreč v izpolnjevanju svojih stanovskih dolžnosti. Svojo jezo in silovitost porabi za napredek v krenosti, svremeni jo v sveto sovraštvo in sveto jezo do greha in do vsega, kar te ovira na

poti lepega krščanskega življenja.

Za to je treba predvsem živeti in delati vse v duhu sv. vere. Čimbolj živo človek veruje v večne resnice, tem bolj se bo potrudil za čednost in dobra dela. Treba je dalje v ta namen goreče moliti, da dosežeš od Boga milost za krepostno življenje. Dalje je treba spoznavati samega sebe, svojo revščino, slabosti in napake, da si pridobimo ponižnost, ki je podlaga vseh drugih čednosti. Zlasti pa se moraš varovati slabe družšine, ki odvrača človeka od Boga, da ne posluša božjih opominov, da ne prejema sv. zakramentov in ne moli. In sedaj pojdi in premisli, kaj sem ti povedal.«

Ves navdušen je odšel Stanko. Seme je padlo na rodovitno zemljo. Podal se je v cerkev, kjer je dolgo klečal pred tabernakljem in goreče molil. Ta ura je bila mejnik v njegovem življenju. Imel je trden sklep, odločno voljo, napeti vse moči, truditi se vsak dan, da postane dober, pošten, značajan mladenič. S sveto trdovratnostjo hoče premagati svoje napake in si priboriti krepost.

Ali se trudiš tudi na ta način za lepo krščansko življenje? Vsak človek ima strasti in napake in po nauku cerkvenih učnikov so tudi strasti med drugim izvrstna sredstva za dosego krščanske popolnosti. »Pojdimo gor za Kristusom s pomočjo svojih napak in strasti«, nam kliče sv. Avgustin. To dosežemo na ta način, da si vztrajno, s sveto trdovratnostjo prizadevamo imeti svoje strasti v oblasti in jih porabiti za napredek v čednosti ter napake odpravljati s svetim sovraštvom in sveto jezo nad vsemi sovražniki krenostnega življenja in večnega zveličanja.

F. G.

Prave gojzerce in smučarske čevlje

lastnega izdelka ima na zalogi

FR. ZALOKAR

Mengeš 41

Gojzerce št. 40—46 Din 245.—

37—39 Din 215.—

34—36 Din 160.—

30—33 Din 145.—

Smučarski čevlji 10 Din ceneje.

OTROŠKI KOTIČEK

PIŠE STRIČEK MATIČEK

BOŽIČNO VOŠČILO

Vsem svojim pridnim nečakom in nečakinjam želi striček prav vesele božične praznike in srečno Novo leto. Pri jaselcah bo striček za vse molil in prosil malega Jezusčka, naj svojo drobno rokco dvigne in vas blagoslovi. Striček želi, da bi vsi bili srečni kakor pastirci, ko so Jezusčka v betlehemskega hlevčka molili. Upa pa tudi, da pri jaselcah tudi na strička ne boste pozabili in zanj molili.

OTROŠKI KOTIČEK 1933

Kakšen bo? Večji ali manjši? Ali bodo imeli vsi otroci v njem prostora? Najbrž bo prevelik, zato, ker nekateri nečaki in nečakinje strička zapuščajo. Kje je temu krivda? Striček sicer na svoje male prijatelje ni pozabil, vedno nanje misli. Ker je pa striček jako zaposlen z mnogimi deli, si je moral najeti tajnika, ki ga je v koticu nekaj mesecev nadomestoval. Otroci so menda to opazili in stričku zamerili, ter ga začeli zapuščati. Striček obljublja, da bo drugače in bo sam zopet otrokom pisal, pripovedoval, odgovarjal in uganke nastavljal — pa tudi nagrade razpošiljal.

O čem boste brali v koticu novega letnika? Predvsem zopet svoja pisma na strička, ki so jako zanimiva in pa stričkove odgovore. Ali tudi kako povest? Tudi. Striček bo objavljajo dolgo povest, ki bo najbrž v vseh številkah novega letnika, o pridnem Peterčku, apostolu sv. obhajila. To bo prijetno brati! Le čakajte! Že v februaru arskem koticu boste začeli brati. Uganke v novem letu tudi ne bodo izostale. To vam bo vse striček storil. Kaj boste pa vi naredili. Vi boste pa poskrbeli, da v nobeni hiši kamniške in moravske dekanije ne bo manjkalo »Našega lista«. Če ne bodo drugi denarja imeli, si boste pa vi vsak mesec en dinarček prisparali, ali pa pri bogatih stricah in tetah izprosili in kupili »Naš list« za Vašo hišo. Kaj ne, da bo tako?! — To je stričkova obljuba — to bo vaš dolg! Pa na svidenje meseca februarja! Vse nečake in nečakinje najlepše in najpriskrajše pozdravlja Vaš

striček Matiček,
Groblje, p. Domžale.

Pastirčki

Bilo je sedem hudih let,
bilo je sedem pustih paš,
bilo je sedem suhih krav.

Sedmero je pastirčkov nas,
zdaj tolste krave gonimo,
na polno pašo hodimo,
okrogle pesmi pojemo.

Saj smo prebili sedem let,
prebili sedem hudih let,
prestali sedem pustih paš,
prepasli sedem suhih krav,
da ni nobeden »joj« dejal!

(Ciciban.)

Pastirčkova pesem

Jezusček, pastirsko pesem zate.
Veš, saj nimam še piščalke zlate,
da bi zlato pesem ti zapel,
majhne roke niso še bogate.

Pa zato le željo ti povem,
naj na šdom bo kakor Betlehem
v oni zimi, ko so jagenčke privedli
k tebi.

Naj še jaz bom jagenček med njimi.
Naj še jaz bom jagenček med njimi.
Drugega daru gotovo ne bi
v malih jaselcah bil bolj vesel
jagenček naj tvoj bom vedno bel.

Moja pesem je tako božična,
moji jagenčki so tako svetli,
da bodo gotovo sveti trije kralji,
na potu k Jezusčku — pome prišli.

Vital Vodusek.

Kako je Janezek iskal Jezusčka

»Še zdaj ni Jezusčka. Kar iskati ga grem!« Tako si misli Janezek. Obleče si toplejšo suknjico, da bi odšel. Preje pa se še enkrat ozre tja v kot. Skrb mu gori v očeh. Pa ne skrb sedemletnega dečka, temveč tolika, da bi odraslim belila lase. Oko mu obstane na močno pisani odeji. Pod njo počiva bolna mati. Njen od vročice rdeč in zabuhel obraz pritega nase Janezkov pogled. Dve uri je že presedel na

Ugoden nakup

Ker sem se še pravočasno založil z zimskim blagom, opozarjam uljudno cenjene odjemalce za pravočasen nakup blaga, ki ga prodajam po zelo nizkih cenah.

*

VELIKA ZALOGA sukna za
za damske plašče; vsakovrstni moderni pliši, pisani
in gladki žamet, flanela, barchent itd. itd.

*

Dalje imam v zalogi deke, odeje, razno trikotažo, pletene vestje, moderne damske čepice, svilnate rute in vseh vrst nogavice.

*

Krasne moške srajce in kravate.

*

VELIKA ZALOGA stavbnega okovja, stekla, porcelana in kuhinjske posode. Vedno na zalogi trboveljski cement.

*

Vedno sveže specerijsko blago po najnižji ceni.

*

Da dobite pri meni najtrpežnejše blago po vedno najnižji ceni, to je že vsem znano, radi tega se za cenjeni nakup najuljudnejše in najtopleje priporočam

J. Menart

trgovec
Domžale

Za Božič in Novo leto!

Modne čepice, šale, moške in ženske puloverje in vestje, otročje vestje in oblekce vseh velikosti dobite v veliki izbiri pri

CILKI ZAJC, strojno pletenje, Groblje
Solidne cene! (Društveni dom) pri Domžalah. Najboljše blago!

pručici. Poln pričakovanja je prisluškoval, kdaj začuje Jezuščkove korake. A ves ta čas mu strah za mater ni dal miru. Kajti danes ga že ves čas kliče za Franceljna, čeprav je vendar le Janezek. Poleg tega pa še tako strašno kriči kot bi ga hotela bogve od kod priklicati, a je sedel ves čas poleg njene postelje.

»To ni nič! Trda noč je zunaj, Jezuščka pa še vedno ni! Iskati ga grem. Moram ga dobiti ...«

»Frannnceel!« zopet zategnjeno zavpije mati. Janezka pretrese do kosti. Nekaj mu pravi, da ne sme matere pustiti kar same doma. Koga naj pa naprosi? Saj daleč okrog ni nobene hiše. Pa tudi če bi že koga dobil, s čim mu bo pa plačal. Saj nima niti pare. Brez denarja pa ni nič. To Janezek že dobro ve ...

»Moram, moram iti«, se odloči in se na hitro obrne. Janezek je že na cesti.

Mati ni prav nič slišala, kdaj je Janezek odšel. Tudi nič ne ve, da Janezek sedajle zaradi svoje mamice gazi po močno zasneženi cesti in išče Jezuščka ...

Pa ga ni ... Kamor seže Janezkov pogled, povsod le sam mrzel, svež sneg. A Jezuščka — nikjer.

Končno pride do nekega majhnega poslopja. A nič ni luči. Okenca so temna. Samo velik kup drv je naložen pred hišo. Joj, kako grdo in prezirljivo se smejejo Janezku ta drva! »Janezek neumni! Sveti večer je, pa ne, da bi sedel doma lepo na gorkem!«

Janezek razume ta posmeh. »Čakaj, samo da enkrat Jezuščka dobim. Potem bo že ...«

Pride do druge hiše. Pokuka skozi okno. A le grozeča tema mu udari v oči in obraz. Janezek ve: tukaj tudi še ni Jezuščka. Še bo treba iti dalje.

Aha! Tamle so pa lučke. Tamle bodo hiše. Okenca so svetla.

»Oh, škoda, premajhen sem, ne dosežem okna ... Tista le je bolj nizka, tamle bom dosegel okno.« Kot verveca je na mah pri oknu. Vzpne se. Celo in nasek pritisne na hladno steklo: »Ej, zastor! Bog ve kaj je za njim! ... Pa pojejo!

»Glej, zvezdice božje migljajo lepo.«

Močnejše pritisne razgredo uho na steklo. »Seveda! O, to pesem znam tudi jaz. Sem je pa gotovo že prišel Jezušček ali pa je še zdaj noter.« Kot kladivo mu bije srce. Petje preneha. Janezka zaskrbi: »Čakaj še, Jezušček, čakaj!« Brž potrkaja z otrplimi prstki po steklu. Res je. Ni bogve kako vljudno, kar počenja. Toda zaradi mamice.

Takoj se odpro vrata. Nekdo se jezno zadere nad Janezkom: »Tako, še na sveti večer nima človek miru pred temi postopaci in poredneži! Čakaj, ti že pokažem!«

Janezku kar sapa zastane. »Saj ... saj« hoče govoriti in se umakne nazaj. »Saj bi rad samo ...« Naprej ni mogel.

»Seveda, zmeraj bi beračil in zastonj jedel! Tu imaš! Pa glej, da mi hitro zgineš!«

Nekaj je padlo pred Janezka v sneg. Pa se ni sklonil, da bi pobral. Včeraj, ko je prinesel Končanovi materi na dom nekaj drv, je zaslužil kovača. Kako ga je rad vzel. Te pare naj pa le kar leže, kjer so. Saj Janezek ni prišel beračit. Samo mislil je, da je Jezušček v hiši, pa ga ni bilo. V tisti hiši ga že še ni bilo!

Debele solze se mu prikažejo pod očmi.

A Janezek se zna potolažiti: »Saj je še dosti hiš. Vse bom obral, nekje mora biti.«

Poln upanja nadaljuje svojo pot. Zopet pride do nizke hiše. Joj, kako imajo svetlo v hiši. Tu je gotovo Jezušček! Tu pa Janezek ne mara več potrkati na okno. Rajši na vrata. Prav skromno. Dvakrat ... trikrat. Nič se ne zgane. Med tem opazi na vratih majhno, svetlo tablico z napisom: Dr. Ivan Potočnik. Spodaj je pa majhen bel gumb. »Že vem. Tu je treba pozvoniti« si misli Janezek. »Toda mamica je rekla, da smejo to samo imenitnejši ljudje.« Vendar se Janezek opogumi in pritisne na rahlo s palčkom. V hiši se oglasi zvonček in takoj za njim — koraki. Janezek bi najraje kar stekel: »Kaj, če bodo zopet mislili, da beračim.« A spomni se mamice in ostane. Morda je pa to sam Jezušček. Rahe lpa sladek smeh se mu razlije po obrazu.

Vrata se odpro. Prikaže se, res da ne Jezušček sam, pač pa lepa mlada deklica z belim predpasnikom.

»Kaj bi pa rad, malček?«

»Prosim, ali je Jezušček še pri Vas?«

»Kdo?«

»Jezušček. Ali ga pri vas tudi še ni?« O kako dolgo ga že iščem. Nekaj moram govoriti z njim. Debela solza se mu otrne na vekah, zdrkne po licih na tla v sneg. Deklica ga nekaj časa začudeno gleda, potem pa reče:

»Ali naj pokličem gospoda doktorja? — Dobro. Malo počakaj tukaj v veži!«

(Dalje prihodnjč.)

*

Kaj želi uredništvo?

(Mladinski.)

e l e s e v
e n č i ž o b
e k i n z a r p

UREDNIK

KAMNIK. Kakor vidite, nisem mogel članka objaviti. Ni prostora in tudi sicer mi ne ugaja. Kamniški skavtki so vzeli v svoj program tudi ples kot vzgojno sredstvo; skavti gotovo ne. Skavte lepo pozdravite, skavtkom pa poskrbite, da jim božiček prinese žepne robce, ki jih gotovo še prav posebno rabijo. Bog živi! — **BRDO PRI IHANU.** Preklica ne moremo kar tako objaviti. Moramo imeti res Vaš podpis in zahtevo. Rajši vidimo, da ga pošljete v kak drug list. »Naš list« je samo za posebne preklice.

Pri nakupu blaga za obleke

se Vam izplača vožnja v Ljubljano,

ako pri tvrdki R. Miklauc nakupite blaga za Vas in za Vašo družino, kjer imate veliko izbiri modnih kamgarnov in sukna za moške, finega svilenega, volnenega in perilnega blaga za ženske obleke in plašče ter blaga za osebno in posteljno perilo po priznani nizkih cenah.

R. MIKLAUC
»PRI ŠKOFU«
LJUBLJANA
Lingarjeva ulica 3
Pred škofijo

Tvrdka obstoja že preko 60 let.

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

reg. zadruga z neom. zavezo — v lastni hiši Šutna 22 (blizu postaje)

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje.

Vloge, vložene v gotovini po 1. juliju 1932, izplačuje na zahtevo vsak čas in v polnem znesku.